

Zuzana Droppová

TELO A INÉ KYBERHRÔZY

ROGERBOOKS

ISBN 978-80-89695-05-8

Telo a iné kyberhrôzy

Zuzana Droppová

Vydavateľstvo ROGERBOOKS

Copyright © Zuzana Droppová, 2013

Obálka © Zuzana Droppová, 2013

Ilustrácie © Zuzana Droppová, Petra Slováková

Korektúry a editácia: Zuzana a Bohumil Stožickí

2. knižná publikácia, prvé vydanie, 2013

Vydavateľ: **Martin Králik – ROGERBOOKS**

Krajná 23, 900 40, Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

ISBN tlačenej knihy: 978-80-89695-04-1

ISBN PDF: 978-80-89695-05-8

ISBN mobi: 978-80-89695-06-5

ISBN epub: 978-80-89695-07-2

<http://rogerbooks.eu>

OBSAH

Telo	6
Veterán	30
Iba robot	39
Komma	51
Voda	58
Tá lepšia	67
Vajce dvoch detí	82
Výťah	87
Bazén	103
Päť ihiel do čela	107
Kimi	121
Smrť je priateľom múch	131
Tokov pes	144
Prvá slovenská kyberpunkerka	161

Zuzana „Kiri“ Droppová ráda vraždí děti. Ne, nevolejte policii. Zatím. A než ji zavoláte, přečtěte si raději tenhle kontroverzní výběr jejích povídek. Uděláte dobře. Kromě jiného zjistíte, že první věta je *možná* myšlena obrazně.

Texty téhle temné slovenské dračice nejsou ani na dobrou noc, a už vůbec na dobrý den. Ale jsou dobré. A to tak, že dost dobré

Autorka za prvé umí to, co dnes ve fantastické literatuře (záměrně nepíšu jen „ve SF“) umí málokdo. Napsat krátký, hutný text s atmosférou a vyšperkovaný údernou pointou. Takhle to vypadá jednoduše, ale v dnešní době šestisetstránkových užvaněných srágor a osmnáctidílných ság psaných jen kvůli počtu slov je tohle největší vítězství (ženského) ducha nad (grafomansky tupou) hmotou. Je úplně jedno, že její nápady jsou fyzikálně (Bazén) nebo technologicky (Kimi) prostě nemožné. Jde o to, že jim v tu chvíli uvěříte, že vás Droppová dostane do své (vždy a všude) tísnivé atmosféry, že vás každou další stránkou

udusí.

A tohle Kiri umí dobře. Na to vezte jed.

Za druhé, autorka umí vyprávět tak, že nenudí. Jasně, že když píše o dobře zvládnuté souloži, určitě nenudí. Kiri nenudí, ani když hrdinka jedné povídky mučáнкуje tlustého chlápka (*nejlépe se zabíjejí a muži sádelnatí a oslizlí chlapi středního věku. Všimněte si, prosím, že žádná autorka nemučí atletického blondáka s narvaným poklopцем*). Ovšem autorka nenudí ani při prostých popisech, vnitřních monolozích, úvahách. A to už je frajeřina.

Kiri prostě umí.

A nakonec za třetí: Zuzana Droppová píše jako ženská. Myslím, pořádná ženská. Tedy vůbec ne, jako tzv. „ženské autorky“, co dneska mydlí série typu „ach, kousám, kousáš, kousáme, achich.“ Autorek jako je Kiri není od Košic až po Aš zas až tak dost. A takhle drsných ještě méně.

Je jenom dobře, že nás milá a usměvavá Zuzana Droppová protáhne svými běsy, že nás naučí cítit s roboty i s mrzáky. Že nás vrhne do světa polostínů a stínů, do světa pustých zahrad i nadoblačných apartmánů. Je dobře, že nám nabídne své světy.

Jsou totiž jiné.

Jsou její.

My se v nich můžeme prohánět, pozorovat, ohlížet a hlavně – bát se.

A to je dobře.

Přeji vám, milí čtenáři, opravdu špatnou, bezesnou noc.

Jiří W. Procházka

Telo

Najprv bolo veľmi dlho ticho.

Potom sa rozpíali prístroje.

Ako prvý sa mu vrátil sluch, po ňom nasledoval zrak. Išlo to len pomaly a neochotne.

Stav povýmene osobnosti poznal veľmi dobre. Spočiatku mával letmú nevoľnosť, no tá už dávno prešla. Teraz to bol stav blízky trom vodkám so štipkou syntetického morfínu.

Drogy mal rád. Vyfarbovali mu život ako omaľovánku a pritom si zachoval priam dokonalé zdravie. Telesné aj duševné.

Nikdy nebral nič primitívnejšie ako toxiká tretej generácie. Nevznikala na ne závislosť a takmer vôbec neboli zdraviu škodlivé.

Žena, na ktorú sa pozeral v zrkadle, bola veľmi krásna

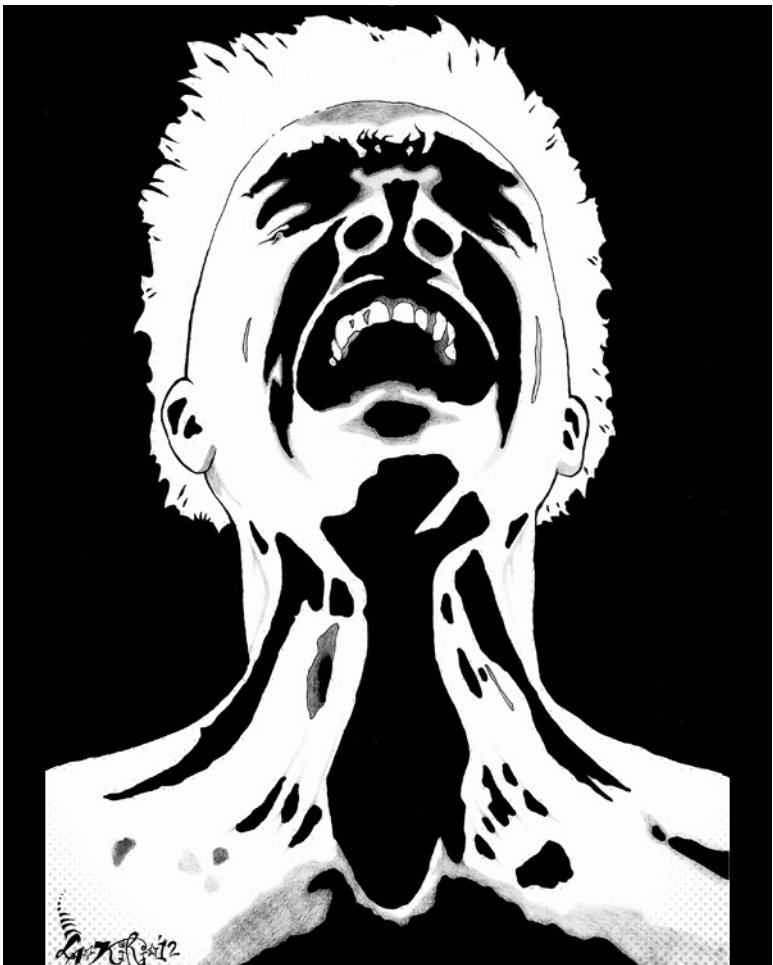
Telo

a veľmi obézna.

Vlasy mala naozaj dlhé a svetlé. Keď zaklonil krk úplne dozadu, zacítil, ako ho končeky šteklika na achilovkách.

Zdvihol hlavu a snovo sa zadíval na Lex nasťahovanú vo svojom tele, v rovnakom kresle na opačnej strane miestnosti. Miloval pohľad na vlastnú postavu a len nerád sa s ňou lúčil na niekoľko mesiacov.

Pred zákrokom si dvakrát overil platbu zálohy. Už

o tridsať minút si podali ruky pred budovou centra výmeny osobností a s úsmevom vstúpili dnu do intoxikujúcej nádhery prísľubu splnených túžob.

Obom dali zvýšenú dávku snových sedatív, a keď sa prebudili, mali za sebou hotové kino nasetovaných vidín o sebe a novej budúcnosti.

Špičkovými psychológmi na mieru ušitý motivačný výlet do vlastnej hlavy o tom, ako sa na seba pozeráte do zrkadla, ste štíhly a preto aj veľmi krásny a dejú sa vám rôzne príjemné veci, ktoré sa vám na základe novonadobudnutej štíhlosti uskutočňujú a prežívajú oveľa lepšie.

Po prebudení klient necítil rozčarovanie, pretože bol odrazu v tele svojho slimmera a ten bol spravidla v dokonalej kondícii.

„Ako sa cítite?“ spýtal sa Perry hlbokým, smotanovým ženským altom.

„Výborne, ďakujem,“ odpovedala Lex, „a vy?“

„Ťažko sa mi dýcha a srdce mi ide vytrhnúť.“

Sklopila mihalnice. „Prepáčte.“

„V poriadku. Som na to zvyknutý.“

Pomalým krokom sa priblížili k východu. Halou lenivo letelo niekoľko holo-reklám.

Pery sa priamo nechcel pozrieť ani na jednu. Vedel, že niektoré veľmi bohaté spoločnosti, už začínajú používať chytače pohľadu.

Pred vchodom sa rozlúčili, dokonca pridali i rozpačitý bozk na líce.

Lex sa išla ukázať priateľkám.

Perry išiel na osem rôznych miest. Všetky súviseli s chudnutím.

* * *

Prvá liposukcia trvala takmer 100 minút. Teraz stál pred obrovským zrkadlom a obzeral si Lexino telo. Vďaka

opuchu po laserovom pálení lipidov bolo ešte väčšie než pred zákrokom. Všetko ho bolelo. Nebolo to strašné, ale aj tak to bol jeho najmenej obľúbený stav.

So zapraskaním kolien vstal a napustil si pohár vody. Mal odskúšané, že na najhoršie stavy prvé dva dni po liposukcii najlepšie zaberá cesta menšieho odporu. Dať si sedatíva a spať minimálne dva dni.

Otvoril dľaň a v bledých prstoch držal tri svietivo žlté tabletky. Miloval narkotický spánok. Bol hlbší, pokojnejší. Mal ho radšej než prirodzený. Lepšie sa uvoľnil a len pozvoľna sníval. Telo sa občas preberie, napije sa, vymočí a hneď má prehľad, ako na tom je. Inštinktívne, no pri tom múdro, sa väčšinou rozhodne pre ďalší spánok a takto odpočíva, až kým nie je pripravené začať cvičiť.

Posilňovať s telom, ktoré nepoznalo telesný pohyb prakticky nikdy, je takmer nadľudské úsilie. Kľby zúfalo protestujú, bolia, zapalujú sa. Cvičiť treba denne a dosť veľa. Stály príjem tekutín. Veľmi prísna diéta založená takmer výlučne na surovej zelenine.

Keď Perry po dlhom spánku vošiel do posilňovne, okamžite začul smiech z viacerých strán.

Nemusel ani okom šibnúť, aby spoznal jeho charakter. Posmešný, krutý smiech hovoril: A kde si bola doteraz, ty tučná guľa? Nemáš zrkadlo? Až vtedy prídeš, keď máš cez dvesto kíľ?

Nevadilo mu to, poznal to. Chudol už toľkokrát. Necítil rozpaky. Ale vedel, že práve pre toto by Lex do posilňovne nikdy nešla. A nielen Lex, ale všetkých 305 ľudí, ktorých už schudol.

Vlastne ich nebolo 305, bolo ich 299. Žiaľ, za najneovládateľnejších šiestich už chudol dvakrát.

Schudnúť druhé masívne príbratie bolo oveľa ťažšie ako prvé. Pokožka zle reagovala, kosti a kľby nechápali, prečo zase. V každom prípade bol pre to dôvod, lebo väčšina schudnutých brala svoju nečakanú štíhlosť ako koniec všetkým, hoc aj nedodržiavaným, predsavzatiám,

sľubom a zákazom.

I keď boli slimmerove služby veľmi drahé, zákazníci si nemuseli nič oddrieť, vypoť a ani odhľadovať a história dávno potvrdila, že to, čo človek dostane zadarmo, si neváži.

Dokázali žrať tak nepríčetne, že mesačne naberali aj 12-14 kíl.

Jeho najextrémnejšej zákazníčke odovzdal nové, sotva šesťdesiat kilogramové telo koncom apríla a presne o rok, začiatkom mája, si Perryho opäť objednala so 119 kilovou nadváhou.

Opakovaných zákazníkov pribúdalo, ľudská spoločnosť sa rozvrstvila na vysoko špecializované druhy.

Perry si vyzliekol športový župan a všetkým odhalil monštruózne obézne ženské telo v obtiahnutom cvičebnom kostýme, tentoraz oranžovej farby. Miestnosťou sa ozvalo hí a potom rehot.

Šibko vyliezol na stacionárny bicykel a začal točiť nečakaným tempom. Po pár sekundách každý pochopil, že ide o slimmera, takže si ho už vôbec nikto nevšimal. Svaly ho boleli, kvapky z neho len tak lietali. Potil sa úplne všade, no nepovolil, nespomalil, neoddychol si.

A takto to robil každý deň, až kým zákazník nevyzeral ako finalista tanečnej súťaže.

* * *

Pred 150-timi, maximálne 200 rokmi nemali slimmeri ešte žiadne špeciálne schopnosti, ani obranu voči zneužitiu.

Existovalo nespočetné množstvo záznamov z minulosti, keď zákazník použil slimmerove telo ako nástroj zločinu. Sexuálne deviácie, lúpeže, vraždy. Ani policajti nemali radi tieto prípady okolo slimmerov, pretože hľadali úplne inú fyzickú formu s rozdielnym vnútorným odtlačkom psychiky a to miatlo ľudí aj stroje.

Perry si ako prvú vec dal namontovať nano-kameru na dúhovku oka, k čomu zadarmo dostal montáž audio-konektora do ucha. Sledovať svoje telo mohol prakticky kedykoľvek, stačilo sa pripojiť k svojmu počítaču.

Kompletná činnosť sa dala nahrávať aj v stave nevedomia. Pri nežiaducej aktivite telo samo zalarmovalo majiteľa a ten okamžite konal.

Techniky vyradenia tela boli rôzne, no drvivá väčšina slimmerov používala fintu so sánkou.

Pred výmenou sa nechali uviesť do hypnózy, kde im bol naindikovaný špecifický pohyb sánkou, ktorý telo samo nedokáže urobiť vedome, takže ho nemožno vynútiť, iba použiť z tela mentálneho majiteľa ako obranu voči vnútornému narušiteľovi.

Pri potrebnej akcii sa sánka síce takmer vykĺbila, no ona len posunutím aktivovala dve správne miesta, vďaka ktorým sa do tela uvoľnil silný toxín uložený pod koreňom zuba. Ten úplne ochromil priečne pruhovanú svalovinu a útočník sa elegantne zosunul na zem. Nepohol sa, až kým k nemu nedorazil slimmer s katalyzátorom. Ak neprišiel do dvanástich hodín, agresor zomrel.

Aby sám slimmer nemohol zneužiť svoju schopnosť, bol jeho život nahrávaný cez certifikovaný mikročip v mozgu.

Zvyšok spočíval už len v pevnej vôli a schopnostiach, či už fyzických, s výdržou dlho a vytrvalo cvičiť, niekedy aj 6 hodín denne, alebo psychických zručnostiach, od spaľovania tukov cez Reiki meditáciu, až po triezve dodržiavanie najprísnejších ajurvédických diét.

Perry kráča práve domov z posilňovne, keď si spomenul, že nekúpil syntetické proteíny. Vybral sa teda menšou okľukou do predraženého obchodíku s redukčnými potravinami.

Vošiel do uličky, aby si skrátil cestu do tyrkysovej štvrte, a najprv sa zarazil, ako mu je v nej úzko. Chodieval tade takmer denne, no nie v Lexinom tele. Na miestach, kde bol o stenu domov zapretý smetiak, musel prejsť bokom. A aj

to len tak-tak.

Odrazu sa jedno veľké, okrúhle veko na smetiaku zdvihlo a prudko mu vrazilo do tlstej tváre. Starostlivo upravené obočie sa najprv bolestivo stiahlo a vzápätí ho zaliala krv z hlbokkej rany.

Už o sekundu mal jedno oko nepoužiteľné a ani utieranie nepomohlo. Štípalo to a páľilo ako čert.

Normálne mal Perry dobré reflexy a vedel sa slušne brániť, no vo vyše dvestokilovom tele prevyšoval tuk nad pohyblivosťou.

Bál sa, že ak padne na zem, bude úplne nahratý, keď v tom ucítil tvrdú, skúsenú ranu do druhého obočia od vysokého muža s krivým úškľabkom a potom už nevidel nič.

Silný úder do zátylku ho poslal na mokré dlaždice a už len útržkovito vnímal, ako mu vyhrňajú sukňu a sťahujú obrovské nohavičky.

Všetci sa na Lexinom tele vystriedali. Bolo ich asi päť, ale rovnako ich mohlo byť aj sedem.

Potom ho začali biť. Nechápal, prečo to robia. Kopali ho, kam len trafili, mlátili palicami z dreva i kovu. Dokonca ho ktosi švihal koženým opaskom s prackou na konci. Zreteľne počul, ako puklo niekoľko kostí a jazykom cítil, že v ústach chýba dosť veľa zubov. Kým na hrubizných stehnách zaschýnalo horúce semeno, jeden z násilníkov mu kolenom kľakol na prsia a nožom podrezával krásne dlhé vlasy. Porozhadzované svetlé pramene tragikomicky vytvárali podobu pokrútených slnečných lúčov okolo zúboženého tela a farbili sa na vlhkom chodníku špinou a krvou.

Posledné, čo cez červený filter videl, bolo, že sa naňho muži vymočili a potom ho jeden z nich drsným kopancom do hlavy poslal do kómy na šesť dní.

* * *

„Vyzeráš úžasne,“ zhíkla Tabitha, keď Lex vošla do

Clubu 32.

Ráno sa hodinu nevedela vynadávať na Perryho nahé telo pred veľkým zrkadlom, potom ďalšiu hodinu masturbovala a nakoniec si dala výdatné raňajky. Zavolala svojmu klanu tučných sestier, a keďže bol piatok, dohodla sa s nimi večer v tanečnom klube. Celý deň nové telo zveľaďovala. Dala mu spraviť fantastický účes a kúpila mu oblečenie, ktoré hovorilo: mám vkus a som sexuálny boh. Na tvár mu na pár hodín nagebrila výživnú pleťovú masku a zdokonalila manikúru.

Keď vstúpila na parket a ležérnym štýlom prichádzala ku kamarátkam, celý klub videl len jej telo. To bol pocit! Nikdy to nepoznala. Bolo to skoro ako orgazmus s dvoma vibrátormi.

Perryho telo vyzeralo viac než dobre. Vyzeralo výborne. Malo rýchly metabolizmus, vysoké bolo takmer dva metre, na hlavu veľa vlasov a naozaj pekné ruky.

Sledovacie gadgety po tele boli ukryté tak sofistikovane, že na koži nebolo na prvý pohľad vidieť vôbec nič. Šlo o kvalitné vecičky a bolo prakticky nemožné ich sabotovať.

Keďže Perry vedel, že obézni ľudia po výmene tiel chcú hneď skvelý sex s niekým extra krásnym, nemal nijaké pádne zábrany, prečo toho nevyužiť vo svoj prospech a tak mal po celom tele stovky umelých biochemických receptorov. Heterosexuál bol dnes už len málokto, takže hedonizmus prekvital v plnom prúde.

Lex chvíľu posedela pri stole so svojou skalnou partiou, ktorá sa nevedela zastaviť v obdivných lichôtkach, čo teraz masírovali mužské srdce Perryho tela s megalomanskou osobnosťou Lex v ňom.

Vypila svoj svetielkujúci drink Nebula a vyšla na parket. Požičané telo okamžite zareagovalo na hudbu aj drogy v nápoji a začalo tancovať. V lietajúcich laserových hviezdíčkach vyzeralo snovo.

Už po pár sekundách sa k Lex pritúlilo niekoľko pekných aj krásnych žien. Zvíjavo sa s ním vlnili, či prudko

vystrkovali zadky, podľa charakteru basov hudby.

O hodinu s nimi padol na mäkučký trávnik japonskej záhrady na streche klubu a do rána sa agresívne milovali.

Lex si sex úžasne užila a po návrate domov si to starostlivo zapísala do denníka ako školáčka. O tom, čo sa dialo s jej vlastným telom, nemala ani potuchy.

* * *

Keď sa Perry konečne prebral v nemocnici, nepamätal si prakticky vôbec nič. Vedel, že je muž, slobodný, 32 rokov, ďalej v akom meste býva, kam chodil do školy, aj obľúbené jedlo. No nevedel svoje meno a ani to, kým je.

O niekoľko dní mu na vytrvalé prosenie požičali zrkadlo, no Perry ľutoval, že s tým ešte pár dní nepočkal.

Ovisnutá ženská tvár bola zmaľovaná všetkými farbami a opuchy jej tak deformovali rysy, že sa takmer nedalo spoznať, o koho ide.

Policajti oskenovali jej tvár 10-krát.

Z toho 6-krát nepotvrdilo žiadnu totožnosť a zostávajúce štyri razy ukázali viac než 90% zhodu s celkom rozdielnymi osobami. A tak zbalili prístroje a odišli. Vrátiť sa inokedy a pokusy zopakujú. Niekedy robia aj iné pokusy. Občas požiadajú o asistenciu nemocničný personál, no väčšinou nie.

Perry nebol v tele ani jednej z definovaných osôb.

Som muž, to viem isto, hovoril si v mysli. Snažil sa reverznou mnemotechnikou spomenúť si na čo najviac vecí, faktov a udalostí, ktoré by mu doplnili logické súvislosti v prázdnych miestach po amnézii.

Mám 32 rokov, som bisexuál a žijem sám. Myslím, že som bohatý. Žijem si v celkom luxusnom peknom byte v dobrej štvrti. Možno dokonca v dome.

Nemám ani potuchy, ako sa volám, alebo ako vyzerám. No možno si časom spomeniem, drmolil sám sebe potichu.

Vedel, do ktorej posilňovne chodí, a aj ktorými dvomi trasami.

Takže logicky bývam v High Hopes, šomral si popod nos, vybavujúc si bielu tabuľu s belasým nápisom a obrázkom žraloka, na ktorom sedí krásna mladá slečna v bikinách a hollywoodsky sa usmieva. Už roky čakal, že sa nájde nejaký podgurážený človek či partia výrastkov, ktorí budú mať pri sebe fixku a premaľujú ženin krvavočervený úsmev na zúfalý výkrik pri napadnutí skutočným žralokom. No zrejme býval v príliš dobrej štvrti.

Pomaly, pomaličky, s prerývanými dychom sa posadil na bok postele a zvesil nohy.

Pri každom pohybe sa mu niekde v tele niečo ozvalo. Raz zapukalo, raz zaboľelo.

Budem sa musieť za tieto strasti motivačne odmeniť, pomyslel si v snahe vyrovnáť sa s faktom, že sa chystá vstať, obliecť sa, opustiť nemocnicu – a to všetko extra – špiónsky a nenápadne.

Pod oknom v rohu miestnosti upútal jeho pozornosť pohyb.

Mykol hlavou tým smerom, až sa mu obrovské prsia zatriasli a zároveň prehnali zvyškom tela slabnúcu, no viditeľnú vlnu. Započúval sa do zvukov v izbe. No keď začul tichý, charakteristický zvuk tvora v tme, prestal si ho hneď všímať. Bolo to iba očko.

„Očko“ bol neoficiálny názov veľmi zaujímavého tvora.

90% jeho tela tvorilo oko. Ten zvyšok bolo čosi, na čom sa to pohybovalo. Nemalo to zuby, nebolo to nebezpečné, takže sa toho nik nebál, dokonca ich mnohí ľudia nechávali u seba bývať.

Zosunul sa z postele na zem a pri doskoku zacítil, že mu pod pravou pätou praskla dlaždička.

Došuchtal sa ku skrini, nervóznym pohybom rozrazil dvierka a vybral odtiaľ svoje oblečenie.

Nemocničnú zásteru odhodil do koša.

Kolisavo podišiel ku stolu a zahľadel sa na pohár s perami, ceruzkami a kdejakými nepotrebnými hlúposťami.

Väčšina pier odpočívala a ceruzky taktiež.

Dotkol sa jednej z nich a ona sa hneď vzpriamila. Ostatné ostali ležať. Vzal ceruzku do tučných prstov a zapísal si, čo sa mu snívalo. Radil mu to jeho občasný terapeut. Občasný, pretože terapeuta na rozdiel od väčšiny ľudí nepotreboval, ale v rámci rozvíjania spoločenských vzťahov občas k jednému zašiel.

Svietiacimi tlačidlami si navolil raňajky. Robot začal slabo hučať. Výkonne mixoval syntetické bielkoviny, karbohydráty a vitamíny. Po niekoľkých sekundách s cvaknutím zastavil a vypudil z jednej z trysiek hladkú kašu neurčitej farby, vône aj chuti do jednorazového taniera. Tu nemalo význam šetrenie či recyklácia. Keď sa všetky tieto diétne veci zmiešali s tabletkami, práškami, sirupmi a tyčinkami na chudnutie, vytvorili hmotu, ktorá už počas jedenia zasychala na riadoch tak intenzívne, že sa dala odstrániť iba riedidlom.

Perry si z igelitového vrecúška vytiahol plastovú lyžičku a začal jesť. Dnes bola viac-menej modrá. Nie lyžička, kaša.

Lyžička bola biela.

Jedol rýchlo, nechutilo mu to. Nebolo to ani slané, ani sladké. Rozoznal závoj cvikle alebo inej repy, nejaké korenie a samozrejme medikamenty.

Chuť nemocnice sa nedala vylúčiť prakticky z ničoho.

Keď dojedol, odhodil riad do koša. Pomaly, s námahou sa obliekol a potichu odišiel z nemocnice. Verejnou dopravou sa načierno odviezol do štvrte, kde podľa útržkov v pamäti býval. Prechádzal sa a pozeral na domy, kým nezbadal jeden, o ktorom bol odrazu presvedčený, že je jeho. Jediná vec, o ktorú násilníci nemali záujem, boli kľúče v jeho vrecku a tak si otvoril a vošiel dnu.

Telo

Takmer hodinu chodil po dome a obzeral si interiér. Nič mu nehovoril, no veľmi sa mu páčil. Napriek pocitu odcudzenia bol na svoj vkus hrdý. Zavolať na políciu a nahlásiť svoje bydlisko. Sľúbili, že sa za ním zastavia zajtra.

So vzdialeným dojomom spokojnosti vydriapal potlčené guľaté telo na stacionárny bicykel pri posteli a hodinu usilovne krútil. Potom sa vyčerpane zvalil neosprchovaný do postele a zobudil sa až na druhý deň, keď už slnko svietilo poriadne vysoko a na konci ulice vyhrávalo zmrzlinárske auto.

* * *

Už sa takmer stmievalo, keď Perry konečne našiel to správne centrum výmeny osobnosti, ktoré používal v minulosti.

Vošiel do haly a okamžite naňho zaútočili interaktívne reklamy. Nevšimľal si ich. Vláčil veľké telo mestom celý deň a pomaly strácal nádej, či vôbec uspeje. S hvízdaním v pľúcach a spotenou kožou pristúpil k personifikovanému terminálu a dotkol sa obrazovky.

Tvár, ktorú si počítač vygeneroval pre dnešný deň, bola veľmi pekná aziatka s bielymi vlasmi a fialovými očami. Profesionálne sa naňho usmiala a začala komunikovať bezpečným hlasom.

„Zadajte svoje meno alebo vložte ID kartu, prosím.“

Perry napísal celé meno, ktoré sa vo svojom dome dozvedel z obálky v schránke.

„Vitajte, pán Jackson. Ak chcete vstúpiť na svoj účet, zadajte heslo, prosím.“

Radosť, ktorú pocítil, keď ho počítač oslovil menom, okamžite vystriedalo bezmocné sklamanie. Zvesil plecia a otočil sa aziatke chrbtom. Hoci aj zistil, kde sa výmena odohrala, nebolo mu to vlastne nič platné. Možno sa mal

nad tým zamyslieť skôr.

Od zlosti silno zavrel oči a počuteľne zaškripal zubami. Koniec koncov, čo čakal? Dnes je na heslo všetko.

Rozhodol sa nevzdať. Ešte 20 minút skúšal cez pomocné asistenčné systémy zistiť niečo o svojej poslednej zákazke, no nepodarilo sa mu nič, iba sa poriadne rozčúliť. Nadávajúc odišiel domov.

Kvôli stresu a nervozite sa dokonca zabudol navečerať. Celú noc sa insomnicky prehadzoval na posteli. Nadránom asi na hodinu zaspal a keď sa zobudil, išiel hneď cvičiť. Miesta, kde mu pozvárali zlomeniny, ho ukrutne boleli, no nepoľavil, nespomalil, neoddychol si.

Potom sa posadil k Internetu. Opäť niekoľko hodín pracoval na svojej nedávnej minulosti, lenže nikam to nevedlo.

Vo chvíli, keď mal najväčšiu chuť schytiť laptop a hodiť ho o stenu, niekto zazvonil.

Perry sa s námahou postavil a predtým než otvoril, pozrel sa cez jednosmerné okienko na dverách.

Na rohožke stál sympatický muž neurčitého veku a mračil sa. Bol dobre oblečený a nervózne sa hral s kľúčmi od elektromobilu. Znova zazvonil.

„Dobry deň,“ otvoril mu s unaveným úsmevom, „Prajete si?“

Muž sa zadíval do Perryho tváre s nefalšovanou hrôzou a následne si obzrel celé telo v žltom cvičebnom úbore.

Ktovie, čo ho tak vykoľajilo, pomyslel si Perry. Tá nadváha alebo tie zranenia?

Keď sa mužovi konečne podarilo chytiť dych, jachtavo vykotal: „Čo... Čo sa stalo? Kedy? Ako? Kto vám to urobil?“

„Ďakujem za váš záujem, pane, ale môžem vedieť, kto ste?“

Muž sa opäť zamračil. „Vy nespoznávate vlastné telo? Mali ste sa mi ozvať už v stredu, no nespravili ste tak. Keďže

telefón máte vypnutý, prišla som osobne.“

Perry prekvapene zaklipkal viečkami. Báľ sa, že sa mu hľadanie snáď nikdy nepodarí a jeho telo si ho našlo samo.

„Podťe, prosím, ďalej,“ otvoril dokorán a vpustil hosťa dnu. Kráčajúć do obývačky mlčali, iba sa navzájom obzerali.

Lex sa v pohľade zračila hystéria a šibala očami po tučnom tele všetkými smermi, akoby hľadala ďalšie modriny a ďalšie jazvy.

Perry bol s telom pred sebou nadmieru spokojný. Už sa nevedel dočkať, kedy ho získa naspäť.

„Tak čo sa teda stalo?“ spýtala sa ustarostene Lex, keď sa usadili v kreslách.

„Prepadli ma. Znásilnili. Zbili.“

„Aký je rozsah škôd?“

„To sa ešte celkom nevie. Čas ukáže.“

Nespokojne sa zamrvila, jej ruky hapticky chytali všetko, na čo dosiahla. „Ukáťte mi lekársku správu,“ povedala panovačne. Keď videla, že Perry sa nehýbe, zvýšila hlas. „Ukáťte mi ju!“

Neochotne vstal a odišiel z miestnosti. O chvíľu sa vrátil a podal jej pamäťovú kartu.

Do svojho iGOD-u ju trasľavo dostala až na druhý raz.

Display chladne zažiaril modrým svetlom a zahral uvítací tón. Našla správny súbor a začala čítať.

Ticho v miestnosti robilo vzduch neznesiteľne hustým a pokojnejšej atmosfére nenapomáhalo ani to, že Lex bola čoraz bledšia.

Keď konečne zodvihla oči, jej tvár bola ako z rozmočeného pergamenu. Pod priesvitnou koťou bolo vidno každú žilku. Vyzerala ako duch.

Opäť sa zahľadela na písmená a tentoraz čítala nahlas.

„Fraktúra lebky na troch miestach, možnosť trvalého

poškodenia mozgu, amnézia nezistiteľného trvania, pravdepodobná strata schopnosti učiť sa. Chirurgicky odstránených 60% pečene, 15% pľúc a jedna oblička pre mechanické poškodenie. Znížená funkcia farebného videnia, pravé oko takmer slepé kvôli roztrhutej sietnici. Počet zlomenín: 12, z toho minimálne 4 vyžadujú v budúcnosti operáciu. Maternica trvalo nefunkčná, bude odstránená. Nahradených 9 nových zubov.“

Perry sa počas celého Lexinho monológu díval do zeme. Ani teraz nenachádzal silu, aby sa na ňu pozrel.

„Nemôžem za to,“ povedal potichu, načo sa Lex z očí vykotúľali dve obrovské slzy. Rukávom si ich zotrela a prudko sa vystrela. Odkiaľala si.

Konečne na ňu zdvihol pohľad. Okrem červených očí sa odrazu tvárila tvrdo.

„Teraz ma dobre počúvajte, Perry,“ pozerala sa naňho z podpohľadu, akoby sa chystala ku skoku, „zverila som vám svoje telo a vy ste ho zničili. Odo mňa nevidíte ani dolár.“

„Nie je to moja vina, prepadli ma. Bolo ich veľa.“ Perry takmer kvíľil. Bolo mu to nesmierne ľúto, ale vedel, že nič nezmôže.

„Chcete svoje telo späť? Zaplaťte mi miliardu. V opačnom prípade si nechám to vaše. Časť sumy použijem na plastiky a liečenia, zvyšok bude bolestné.“

Postavila sa k odchodu.

„Nezabudnite, vy viete o mne, že sa volám Lex. Nič iné. Ja viem, kde bývate, Perry Jackson. Máte dva dni na rozmyslenie. Ak budete mať záujem, zavolajte mi na jednorazový telefón. Ak medzitým proti mne podniknete nejakú čiernotu, zariadim, aby ste to zažili celé znovu. Zbohom,“ naškriabala perom číslo a hodila mu papierik do lona.

Povedala zbohom, pomyslel si. Nie dovidenia. Zbohom. Akoby vedela, ako to dopadne.

Myšlienky sa naňho valili zo všetkých strán a prekrikovali sa v jeho hlave, až kým z nich nebol iba jeden vysoký otravný tón. To, že odišla, si uvedomil len podľa vzdialeného buchnutia vchodových dverí.

Miliardu dolárov. Ona chce miliardu. Toľko nezarobím ani do konca života. Čo budem robiť? Lex chce miliardu dolárov.

Pocit ultimatívneho zúfalstva a beznádeje sa odrazu zmenil na vyčerpanie. Ledva prešiel do spálne, ľahol si do postele a o pár sekúnd sa preplakal do nepokojného spánku, z ktorého sa nechcel zobudiť.

* * *

Lex sa pozrela z okna obývačky, či na príjazdovej ceste uvidí Dellino auto, no ulica bola prázdna. Ako to tá ženská robí, že vždy mešká? Na druhú stranu, vždy vyzerala dokonale, takže jej to zakaždým prepáčila.

Z kuchyne sa zrazu ozval nejaký čudný zvuk, akoby niečo spadlo.

Lex znehybnela, pretože bola doma sama. Vyzula si domácu obuv, aby našľapovala bez zvuku, a opatrne sa popri stene pohla smerom k zdroju hluku.

Pred dverami kuchyne sa zohla celkom k zemi a nakukla dnu. Nikto tam nebol, no papierový kalendár spadol zo steny. Vydýchla si, zdvihla kalendár aj vypadnutý klinček a nasilu ho vtlačila do dierky v omietke. Kalendár naň znovu zavesila. V tej chvíli si všimla, že dnes je presne rok odvtedy, ako naposledy hovorila s Perrym Jacksonom. Bol rovnako snečný deň, keď na jeho dome v High Hopes zatresla dvere. Nikdy sa neozval. Je dosť možné, že zomrel na následky niektorého zo zranení. Ktovie, čo teraz robí? Možnože poškodenie mozgu, o ktorom hovorila lekárska správa, postúpilo a teraz leží v jej bývalom obéznom tele na psychiatrii, pripútaný k posteli a z kútiku mu vyteká slina. Možno sa s tým zmieril a žije spokojný život a možno sa tým toľko užieral, až spáchal samovraždu.